

Številka 11.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Smešne pesmi.

IV.

Po trgu sem mirno se šetal,
Otroci pa so se kepali,
In stari otroci na solnci
Ob hišah ta boj so zijali.

Pobral sem molče pokrivalo,
Pa to me hudo je prijelo,
Da se mi za tako nezgodo
V obraz posmehuješ še smelo.

I tebe sem spazil med njimi,
In takoj zazrl sem se va-te;
Saj veš, kadar tebe zagledam,
Da imam oči samo za-te.

Še čepel je smeh ti na ustnih,
Ko s strehe sneg drobni prihruje
In kapico z glave ti zbije
Ter tebe kot z moko zasuje.

Tu kepa je v me pribrenčala
In kapo je z glave mi zbila,
A ti pa si v smeh hudomušen
V smeh glasen se takoj spustila.

Zdaj jaz bi bil lahko smejal se
Pa smilila si se mi silno,
Saj kazni za svojo porednost
Dobila si še preobilno.

V.

Po ledu smo se dričali,
Kot veter nas bi gual;
Na ledu marsikteri je
Od nas po dolzem pal.

Oddrsal s srdom v srcu sem
Tako iz te strani,
Odkoder z mrzlim smehom si
Me strani gnala ti.

Pa kvišku je postavil spet
Polomljene kosti
In dričal se spet dalje je,
Kot da nič bilo ni.

Zakaj pa nisi se mi več
Smejala, ko z ledu
Z zavezanim obrazom si
Odhajala domu?

Ko pa položil tudi jaz
Sem se po mrzlih tleh,
Začul za sabo precej sem
Predobro znani smeh.

VI.

V čolnčiču si ti se vozila
In »tisti« pri tebi je bil.
Ko z mosta sem bil te ugledal,
Obraz ti ljubo je žaril.

Takrat si se rahlo smejala
Napenjanju mojemu le
In s tem me samo spodbujala,
Da hujše sem sukal roke.

In šel sem še jaz tje do brega
In čolnčič odvezal sem mal
Ter kmalo za tvojim po vodi
Še moj se je čolnčič majal.

Pa vrag me je zmotil, in lopnil
Nerodno sem v motno vodo,
Da curek v obraz mi je bruhnil
In mene mazilil lepo.

Presilno sem z veslom udrihal
In skušal na vse sem moči,
Da bi se pred tabo izkazal,
Da nihče me ne prekosi.

Tedaj pa si se zasmejala,
Kar zmogel ti zvonki je glas;
In »tisti« pri tebi je kihal,
Kar zmogel mu votli je bas.

To bilo pa že mi odveč je
In jeze in srda ves poln
Obrisal obraz sem si mokri
In h kraju obrnil sem čolu.

Vidva pa sta se krohotala
Ter čolnč vrtila sta svoj,
A kazen za tako ravnanje
Zadela je vaju takoj.

Ker komaj da bil sem na bregu,
Si že zakričala strašno:
Prevrnil se čolnč je vama
In vaju telebnil v vodo.

Zakaj se več nisi smejala,
Ko lezla si ven iz vode?
Li morda se ti ohladilo
V tej mrzli je vodi srce?

Miau.

Komedija zmešnjav.

Črtica iz življenja ameriškega; poljski spisal **Henrik Sienkiewicz**; prevel **J. S—r.**

(Dalje.)

Sovraštvo se je popelo kmalu do te stopnje, da je Hans palil smeti le tedaj, kadar je veter valil dim v prodajalnico njega protivnice; protivnica pa ni imenovala Hansa drugače, kakor „Dočmen“ (Nemec) kar si je štel v največjo pogrdo. Spočetka so se meščanje smejali obema, tembolj, ker nobeden ni umel angleški; polagoma sta se pa vender zbog vsakdanjega občevanja z grocernijami napravili v mestu dve stranki, Hansisti in Neumanisti, ki so se začeli grdo gledati, kar je moglo na kvaro biti sreči in miru republike Struck Oil city in privedi v bodočnosti grozne homatije. Globoki politik mr. Devis hrepenel je zaceliti zlo pri izvoru, zategadelj se je trudil spraviti Nemko z Nemcem. Čestokrat obstal je sredi ulice in jima pravil o rodnem njiju jeziku.

»No! kaj se bodeta prepirala? Ne kupujeta li čevljičkov pri jednem čevljarji? Imam sedaj take, da v celem San-Francisku ni boljših.«

»Prazno je hvaliti čevljičke temu, ki bode v kratkem bosonog hodil,« skočila mu je čemerno v besedo gospica Neumanova.

»Jaz si ne delam kredita z nogami,« odvrnil je flegmatično Hans.

A treba je vedeti, da je imela gospica Neumanova, čeprav Nemka, istinito lepe noge; zatorej so jej take zbadljive besede napolnile srce s smrtnim gnevom.

V mestu sta počeli obe stranki že i na mitingih razpravljati stvar Hansa in gospice Neumanove: ker pa v Ameriki nihče v pravdi z žensko ne najde pravice, nagnila se je večina na stran gospice Neumanove.

Kmalu je Hans uvidel, da se njega grocernija komaj splača.

Pa tudi gospica Neumanova ni delala sijajne kupčije, ker so zopet vse ženske iz mesta bile na Hansovej strani; kajti uvažile so, da njih možje prepogosto kupujejo pri lepej Nemki in vselej ondi predolgo sede.

Kadar nikogar ni bilo v nobeni prodajalnici, stala sta Hans in gospica Neumanova pri dverih, drug drugemu nasproti, srdito se psujoč. Gospica Neumanova si je tedaj prepevala po napevu: Mein lieber Augustin:

»Dočmen, Dočmen, Do — Dočmen, Do — Dočmen — men!«

Gospod Hans zrl je na njene noge, potem na obraz s takim izrazom, s kakeršnim je gledal na primer na pred meseci ubitega kujota; potem je, spustivši se v peklensk smeh, vskliknil:

»By God!«

Ne navist je v tem flegmatičnem človeku postala tolika, da se je vselej, kadar se je zarana prikazal pred durmi in gospice Neumanove ni bilo, sukal, kakor bi česa pogrešal.

Davno že bi bilo mej njima prišlo do izvestno pogibeljnih činov, ko bi ne bil Hans uverjen, da izgubi vsako pravdo, a to tembolj, ker je gospica Neumanova imela za seboj urednika »Saturday Weekly Review«. Hans se je osvedočil o tem, ko je razširil vest, da nosi gospica Neumanova prsa narejena. Bilo je to zelo resnici podobno, ker je to v Ameriki sploh obi-

čajno. Nastopni teden pa je „Saturday Weekly Review“ pojavil se članek, v katerem je urednik bobnël in treskal, govoreč v obče ob obrekovanji „Dočmenov“ ter končal slovesno zagotavljajoč, kot »dobro informovan« da so prsa neke obrekovane lady pristna.

Od tega časa je gospod Hans pil slednje jutro črno kavo mesto bele, ker ni hotel več jemati mleka od urednika; zato pa je gospica Neumanova vzela vselej dve porciji. Vrhu tega si je dala sešiti suknjico, katere prsni je uveril vsakega, da je Hans bil obrekovalec.

Hans, sploh zvijače nevesč, čutil se je brezorožnim; a mej tem je Nemka, stoječ pred prodajalnico vsako jutro, prepevala čim dalje glasneje:

»Dočmen, Dočmen, Do—Dočmen, Do—Doč—men—men.«

»Kaj jej jaz morem učiniti?« mislil si je Hans. »Imam otrovano pšenico za podgane; vsaj bi jej s tem kure otroval! Ne! Ukažejo mi plačati! Toda vem, kaj storim.«

Zvečer je gospica Neumanova na veliko svoje začudenje zapazila gospoda Hansa, nosečega snope divjih solnčnic in skladajočega je po stezici pod zamreženim okencem pivnice. »Počakam, kaj to bode!« mislila si je. »Gotovo kaj zoper mene!« Mej tem se je stemnelo. Gospod Hans je položil solnčnice tako v dve vrsti, da je v sredi le ostala prosta pot do kletnega okenca; potem je prinesel nekaj pokritega s platnom, obrnil se s pleči h gospe Neumanovi, vzel platno s skrivnostnega predmeta, pokrtil ga s solnčnicami, nato se približal zidu in počel risati pismena nanj.

Gospica Neumanova je umirala radovednosti.

»Izvestno o meni kaj piše,« mislila si je; »ali naj le vsi spat gredo, pojdem gledat in če bi imela konec vzeti.«

Hans, končavši delo, šel je gori in kmalu ugasnil luč. Sedaj si je gospica Neumanova urno oblekla ponočno suknjico, obula pantofličke na gole noge in naprej čez ulico. Prisedši do solnčnic, šla je po prostej stezici do okenca, hote prečitati napis na steni. Naglo izbuljila je oči, vrgla se z gornjo polovico telesa na znak, a iz ust se jej je izvilo bolešno: »oh! oh!« potem pa obupni krik: »Pomagajte, pomagajte!«

Okno zgoraj se je odprlo.

»Was ist das?« razlegal se je mirno Hansov glas.

»Was ist das?«

»Dočmen prokleti!« vreščala je gospica; »umoril si me, ubil! Jutri bodeš visel! Pomagajte, pomagajte!«

»Tako pridem,« dejal je Hans.

In res se je malo po tem prikazal s svečo v roki. Pogledal je na gospico Neumanovo, ki je bila kakor pribita s klinom k zemlji, na to se je podprl z rokami v oboke in se začel smejati.

»Kaj je to? To je gospica Neumanova? Ha, ha, ha! Dober večer, gospica! Ha, ha, ha! Nastavil sem past na kune, a vjel sem gospico! Po kaj ste prišli gledat v mojo pivnico? Nalašč napisal sem na steno svarilo, da se naj nihče ne približa. Kriči sedaj, gospica, kriči, naj se ljudje ustrašijo; naj vsi vide, da po noči prihajaš k Dočmenu v pivnico gledat. O, mein Gott! Kriči, ali pa ostani sama do jutra. Lahko noč, gospica, lahko noč!«

Položaj gospice Neumanove bil je grozovit. Kričati? Ljudje se ustrašijo, kompromitacija! ne kričati? biti vso noč vjeta v past, a jutri prizor? ... A tu noga boli čim dalje huje ... V glavi se jej je zavrtilo, zvezde so se pomešale, mesec se je režal z vražjega obraza gospoda Hansa: omedlela je.

»Herr je!« vskliknil je Hans, »če umre, me jutri „zlinčijo“ brez sodbe.«

In lasje postavili so se mu od strahu kvišku na glavi.

Hans ni dolgo ugibal; poiskal je mahoma ključ, da bi odprl past, toda ni bilo lahko otvoriti, ker ga je ovirala ponočna suknjica gospice Neumanove. Treba je bilo obleko malo zaviti in ... navzlic vsej nenavisti in bojazni se Hans ni mogel vzdržati, da bi ne bil pogledal lepih, liki marmorovih nožic svoje neprijateljice, osvetljenih z bleskom rudečega meseca.

Utegnil bi kdo reči, da je v njega nenavisti bilo sedaj smiljenje. Otvoril je nemudoma past, a ker se gospica ni ganila še, vzel jo je v naročje in hitro prenesel v nje stanovanje. Po poti je znova čutil smiljenje. Potem se je vrnil in vso noč ni mogel zatisniti oči.

Drugo jutro se gospica Neumanova ni prikazala pred svojo grocernijo z namero, da bi pela: Dočmen, Dočmen, Do—Dočmen. Menda jo je bilo sram, ali pa je naklepala molče maščevanje.

Pokazalo se je, da je snovala maščevanje. Zvečer tega dneva še pozval je urednik S. W. Review-u Hansa na dvoboj s pestmi in mu takoj od kraja borbe sunil v oko. Hans mu je pa, priveden do obupa, zadal toliko strašnih udarcev, da je po kratkem brezuspešnem uporuh urednik pal kakor drog na zemljo, klicaje: enough, enough! (dosti, dosti!)

(Dalje prihodnjič.)

Pesem od nemškoliberalnih županov.

Pesem hočemo zdaj zapeti,
Od županov kaj razodeti,
Kakšen strah se pri njih zbudi,
Ko so pri kraji leta tri.

Al' jih še reši nemškutarija?
Al' se že zbuja Slovenija?
To jih peče in to jih skrbi,
Spati ne morejo cele noči.

Purgermajster je lepo ime,
Vsak med gospode šteje,
Če se le malo nemški spakuje,
Ga še nemška gospoda spoštuje.

Če pa ta slavni titel je preč,
Kmetje se ga ne bojijo več,
Vsak se mu na tihem smeji,
Pravi še: „Prav se mu godi!“

Tožijo ti nemčurski župani:
„V strahu so bili dozdej nam občani,
Lahko smo v zборе Nemce volili,
In za nemške šole prosili.

Če se pa ta slovenš'na zbudi,
Konec je naših lepih dni,
Kmečki robavsi pridejo v čast,
Nam pa se posuši vsa mast!“

To je meni uganjka velika,
Kaj jih županstvo tol'ko mika?
Ko bi dolžnosti svoje spoznali,
Bi se gotovo te službe bali.

Tac'mu pa za ljudstvo ni mar,
Da je le mogočen vladar,
Revež se mu le takrat smili,
Če ga k temu gosposka prisili.

Kmet zares pri njih ni pozabljen,
Kadar je k plačilu povabljen,
Če pa hoče kaj več imeti,
Mora za to že sam skrbeti.

Samo to jih pri srcu peče,
Da slovenščina umreti neče,
In za to bi še dosti dali,
Ko bi vsi liberalci postali.

Da jim vsa fara v strahu ostane,
Take odbornike 'majo zbrane,
Ki se drže županovih nog
In pa trobijo v nemški rog.

Ko se volitev približuje,
S tajnikom se župan posvetuje,
Kak bi jo vdela in kak bi jo vdjala,
Da bi še v službi oba ostala.

Tajnik od hiše do hiše leta,
In župan vse dobro obeta,
Strgana bajta ali graščak
Zdaj pri volitvi dober je vsak.

Koder le kak liberalec še diha,
Že agirator k njemu pripiha,
Če mu pa vstati moč bi ne bilo,
Mora pa dati pooblastilo!

Preko njiv in čez senožeti
Tekajo korteši najeti,
Vsi pa bodo le to govorili:
„Boljšega župana ne bomo dobili!“

Voljeni so župani za to,
Da bi skrbeli za kmeta lepo,
To pa lahko sami spoznate,
Takih županov malo imate!

Stari možje so že prorok'vali,
Hudi časi da bojo navstali,
Kadar bo kmet čez kmeta gospod
In bo zatajil svoj kmečki rod.

Kmet za svet poprašat naj gre,
Tajnik kakor župan nič ne ve,
Samó to povedat' mu znata,
Kaj od njega tirjat' imata.

Tiste postave imata v glavicí,
Druge ležijo gor na polici,
Prah razjeda jih tam in molj,
Pa ne berejo se nikolj.

Pri nekterih učitelj pisari,
To bi ne smelo biti nikari!
Dvema služiti je težko,
Zanemarjal bo to ali to!

Kmetje, zdaj vam še to povem:
Ne zaupajte vsem ljudem!
Kdor se po gosposko spakuje,
Tak se vas že bolj sramuje.

Komur materni jezik preseda,
Tak že bolj tje k tujcem gleda;
Vas za vaše glasove prosi,
V srcu pa le bolj tujce nosi!

Kdor za vero le malo da,
In se ne zmeni za Boga,
Tega tud' vest nič pekla ne bo,
Ako udari še vas čez oko.

Ne poprašujte, kdo je učen,
Ampak pogledjte, kdo je pošten!
Ne poprašujte, kdo je bogat,
Ampak le, kdo je kmetu brat!

Le kdor jezik naš govori,
In po naši veri živi,
Kdor se žuljevih rok ne sramuje,
In pravice slovenske spoštuje.

Komur je sosed kakor brat,
Kdor siromaka ne goni od vrat,
Kdor je Bogu, cesarju udan,
Ta naj bo slovenski župan!

Stara veja.

Laži.

Nekdo je pripovedoval v družbi, da je zaprl pet miši skupaj v jedno kletko, da bi lakote poginile in da je čez nekoliko dni našel v kletki samo pet repov, ker so se miši jedna drugo požrle.

Nek plemenitaž ponašal se je v družbi, da je tako starega plemstva, da mora plačevati še sedaj obresti od kapitala, katerega so si njegovi predniki izposodili za potovanje v Betlehem, ko se je rodil Kristus.

Usluga za uslugo.

Zdravnik: »Gospod, to je več, nego smem zahtevati. Tu ste mi našli sto goldinarjev, a obljubili ste mi jih pa samo petdeset, ako ozdravim vašo ženo; vendar pa je ubožica morala umreti.«

Vdovec: »Baš zategadelj, gospod zdravnik, ker ste tudi vi meni več storili, nego ste mi obljubili, ne gledam toliko na nekoliko goldinarjev.«

Uveriti se hoče.

Kmet dobil je pismo, a ker sam ni znal čitati, prosil je soseda, naj mu prečita. Ko mu sosed čita, da mu je v tujini živeči sin umrl, popraska se kmet nezaupno za ušesi ter se poda k občinskemu tajniku, katerega, izročivši mu pismo, prosi:

»Prosim, gospod, pogledjte, pogledjte, je-li res v pismu, da mi je sin umrl in je-li res to pismo pisal sin moj, ali le kak slepar, da bi me ostrašil.«

V zadregi.

Janez Martinček je bil некоč zelo žejen, a imel je ubožec samo desetico denarja. Ne pomišljujoč se dolgo, gre v bližnjo gostilno ter si naroči vrček pive, ki je stal samo deset krajcarjev. Martinček pa je imel tedaj grozno smolo; kajti jedva mu postavi natakara vrček na mizo, sune ga s komolcem ter do poslednje kaplje izlije pivo na tla. Natakara mu hoče torej še natočiti, a Martinček, ker je imel samo jedno desetico v žepu, pomaga si iz zadrege z besedami:

„Hvala lepa! Jaz ne pijem nikoli več, kakor jeden vrček, kajti preobila pijača mi škoduje na zdravju,“ plača desetico ter odide.

Čuden ogled.

Henrik VII., kralj angleški, kateri je vladal od 1485.—1509. leta, bil je jako lakomen vladar. Po smrti svoje prve soproge 1503. leta ukrene se oženiti z mlado vdovo, kraljico napolitansko, katera je podeovala po svojem soprogu ogromno premoženje. V ta namen pošlje v Napol tri poslance, katerih prav zanimiva „navodila“ in njihovi „odgovori“ se še sedaj hranijo v tajnem državnem arhivu. Navodila razdeljena so v 24 členov in imajo naslov: „Navodila, katere je dalo Njihovo Veličanstvo svojim ljubim zvestim služabnikom Francisu Marsyn-u, Jamesu Braybroke-ju in Johnu Stele-ju, kako se jim je vesti, kadar se bodo predstavili obema kraljicama napolitanskima, materi in hčeri.“

Najzanimivejše člene z odgovori vred hočemo tu priobčiti.

Člen 6. se glasi: „Treba je natančno opazovati, kakšen je obraz mlade kraljice, če je pobarvan, debel ali suh, podolgast ali okrogel, če je njena fizijognomija vesela in ljubeznjiva, jasna ali melanholična, trdna ali omahljajoča, in če postane rudeča, kadar govori.“

Člen 9.: „Gledati je, če ima lepe obrvi, zobe in krasni ustnici.“

Člen 10.: „Paziti je na podobo nosu, višočino in širjavo čela.“

Člen 13.: „Dobro je opazovati njeni goli roki, če sti debeli ali drobni, mesnati ali suhi, dolgi ali kratki. Isto tako je pazljivo gledati na prste, so li dolgi ali kratki, veliki ali majhni, široki ali ozki.“

Člen 17.: „Ako rasto okoli ust brke ali ne, mora se skrbno pogledati.“

Člen 18.: „Posebno se je potruditi, da se občuje z imenovano kneginjo na tešče in jej pustiti dalje časa govoriti; potem naj se poslanci, kolikor dopušča uljud-

nost, bližajo njenim ustnam, da sapo mlade kneginje povohajo, je-li čista ali ne, ako rabi dišave, rožno vodo ali mošus, ali če se te stvari ne poslužuje.“

Člen 19.: „Ne sme se pozabiti visokost njene rasti, noge in njih velikost, in posebno je paziti, da se v tem ne zmotijo. Ako se jim posreči, opazovati nogi, naj skušijo dobiti pravi pojem o rasti obeh nog.“

Člen 22.: „Tudi je sila potrebno, se poučiti o njenem življenji, ako veliko in čestokrat je in pije, če pije vino ali vodo, ali pa oboje.“

Na te člene glase se „odgovori“ misije, katera je opravila delikaten nalog, tako-le:

K členu 6.: „Kolikor nam je bilo mogoče presoditi, se kraljica ne barva; gracija njenih potez se ujema z njeno vitko rastjo, katera je prav elegantna in pravilna. Njen obraz je okrogel in poln, fizijognomija vesela; malo govori in nedolžnost diči vse njeno bitje. Kraljičina mati nas je zabavala, mlada kneginja pa je stala poleg nas v vsej svojej krasoti, in ko je z nekaterimi dvornimi gospicami tiho govorila, prešinol je mičen smehljaj njen rajskomili obraz. (Najbrže so mlade razposajene gospice burke brile iz čudne misije, ne da bi bili vrli gospodje opazili.)

K členu 9.: „Očesi kraljičini ste rjavi, nekoliko bolj sivkaste barve, obrvi so rujave in prav ozke.“

K členu 10.: „Njen nos se na sredi nekoliko vzdiguje in se potem zopet znižuje. Sicer ima takšen nos, kakor njena gospa mati.“

K členu 13.: „Roki kraljičini smo čestokrat videli goli; poljubovali smo jih in videli, da ste prav lepi, jako primerni in pravilni, precej polni, nežni in izjemno beli.“

K členu 17.: „Kolikor nam je bilo možno iziskavati, videli smo, da kraljica nima brk okoli usten in da jo diči najlepša, nežna in bela koža.“

K členu 18.: „Ni se nam posrečilo s teščo kraljico govoriti, torej tudi na ta člen ne moremo odgovoriti. Vsekakor približevali smo se o vsakej priliki, kolikor je dopuščala uljudnost, ustnam divne kraljice, a nismo vonjali niti smradu niti dišave in tedaj menimo, sodeč po krasoti in čistosti njenih usten, da ima kraljica zdravo in prav naravno sapo.“

K členu 19.: „Ne moremo nič prav natančnega izjaviti o njenej rasti, ker nosi njena visokost po običaji dežele obuvala t. j. 6 palcev visoke in 8 palcev široke štirivoglate čevljičke. A videti je, da ima prav majhni nogi.“

K členu 22.: „Kraljica je dvakrat na dan s precej dobrim tekom; malo pije; njena navadna pijača

je limonada; včasih, toda jako redko, izpije tudi čašico vina. —

Ves trud bil je pa zaman in natančen ogled brezvspešen, ker ni prišlo do zakona: kljubu najpovoljnejšim poročilom vrlih in zvestih poslancev je kralj Henrik VII. na pustni torek vlekel — ploh.

Rogačevič.

Glas od juga.

Nevihta huda je prihrula
Čez Kras sem — v nizko k nam ravan,
Z ledenim zrnjem je podsula
Vse trate naše, vrhe, plan.

Potihnile so v gajih ptice,
Vesele nam več ne žgole,
Tožno povešajo glavice
Ter svetu tožijo gorje.

Razdjane so vse naše trate,
Po njih ne vidiš cvetja več,
Ujed obletajo čez jate
S krokánjem, kvakanjem grozeč.

Natakarsko življenje.

Res krasno je nad vse življenje naše:
Po noči malo delam, po dnevi spim;
A kadar gostom slabo polnim čaše
In pa drago, tedaj še dar dobim.

Nastala smrtna je tihota —
Grozi in nam zija propad —
To je človeška ti dobrota,
To je zvestobe naše sad.

Milujem te, oj zemlja tužna,
Da te obdaja mrak teman!
Posije da ti luč kdaj južna,
Srce to upa mi zaman!

Luč južna — gadu godno sije,
Le v njega svoj obrača žar —
A tebe le s temoto bije —
In vender nisi jej na kvar!

Luč južna — nekdanj bo vgasnila,
A ti — ostaneš vekomaj,
Čestito prapor boš razvila,
Uničen, strt bo ljuti zmaj!

Mladostna vigred pestre boje
V krasnejšem licu zažari,
Slovan ozemlje nikdar svoje
Izdal ne bode ni pedi!

P.

Puščica.

Zahajaš vedno v učenjakov krog,
Tam kažeš jim, kako na duhu si ubog.

Iz otroškega življenja.

Kako se rože cepijo.

Kazen.

Nekoč je obiskal pesnika Delilléja znan stiskač.

Ker je imel Delille v svojej pisarni še neko malo opravilo, vzel je mej tem obiskalec na peči pekoče se jabelko ter ga pojedel.

Ko se Delille vrne, opazi takoj, da jabelka ni več na peči. Da bi stiskača nekoliko postrašil, vprašal ga je navidezno zelo nemiren:

»Ali ste morda vi jabelko, ki se je peklo na peči, pojedli?«

»Ne!« tajil je tujec.

»To je dobro; kajti jabelko sem otroval ter ga namenil mišim, katere me nadlegujejo.«

Tujec skoči ves prestrašen kvišku ter prosi pomoči, Delille pa se mu hudomušno smeji ter ga le s težavo zopet umiri.

Skakalnica. (Priobčil Cvetnič.)

la	zve-	go			lep-	šam			li	li-	vr-
vse	la	za-	to-	nam	gaj	la	tle	mol-	ne	daj	se
zda	ne-	ta	ti-	je	svi-	še	pra-	ke-	mi-	ne	jo-
	sve-	je	gor-	da	di-	mni	če	sne	a	še	
	gre-	pe-	za	te-	čič	ja-	vo-	zdi-	ra	od	
val	se	ne	čnih	pri-	oh	zve-	mi-	ve-	glja	naš	vo-
skri-	dni	s.	za	go-	na-	zve-	ce	rod	go-	ne	la
	vto-	je	ša	sre-	di	la	do	zda	in	mi-	
	ca	di	ro	zda	dól	zda	ja-	je	v	pri	
sne	na	ve	zró	ne-	di	vi-	ta	u-	pet	naj	te
šal-	pri-	ne-	zve-	ša-	zve-	z	vj	sne	dom	nas	o-
mo	kra-	pra-			ba	zla-			či	zo-	moj

(Rešitev in ime prvega rešilca v prihodnjem listu.)

Iz prosjaškega življenja.

Prosjač, oče osemletnega dečka: »Pojdi k meni, ljubi sinko, da ti polomim nogi; sedaj vidim, da se ti bode slabo godilo v življenji, kajti zdrav si in čvrst, in ljudje ne bodo imeli usmiljenja s teboj, ako ti tako ne pomorem do brezskrbnosti.«

Prebrisan konj.

Nek kmet gre v hlev po konja, da bi šel orat; ko pa vidi, da konj mrtev leži na zemlji, vsklikne razjarjen:

»Seveda, tako je že prijetno biti konj, vso zimo mrha ni imel drugega opravila, kakor žreti; sedaj na spomlad, ko je treba delati, mi pa krepa.«

P. č. gosp. J. S. v H.: Hvala lepa! Se priporočamo! —

Vabilo na naročbo!

Ker s prihodnjo številko končamo prvo poluletje, prosimo vse p. n. naročnike, kateri naročnine še niso poravnali, da blagovolijo to kmalu storiti. Do slavnega občinstva pa se obračamo, naj mnogobrojno pristopi v naš krog, da nam bode tem lažje ustreči vsestranskim željam.

Lastništvo.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí četvorke ter stoji po pošti prejemano celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrť leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrť leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino sprejema upravništvo, dopise pa lastništvo in uredništvo v »Narodni Tiskarni« v Ljubljani. — Tiska »Narodna Tiskarna«.